

Od starih zapisa do nove usmenosti

Polazišna točka projekta je Assmanovo artikuliranje prijepora oko kojega se još uvijek odvijaju polemike. Pojačani interes za europsko kulturno nasljeđe, tradiciju, pa slijedom toga i usmenoknjiževne žanrove, posljedica su nedostatka neposrednog odnosa s tim nasljeđem zbog prevlasti elektronskih medija koji nisu nametnuli samo novi komunikacijski obzor “umreženog društva” nego i kulturnu revoluciju. Među središnjim pitanjima svakako jest i distinkcija između pisane i usmene kulture, odnosno prijepor živimo li danas u kulturi “pune” pisanosti ili su, pak, očuvani i izmijenjeni neki oblici usmenosti. Stoga nam je bilo, a i nadalje nam je važno istražiti jesu li transkulturni koncepti usmenosti i pisanosti još uvijek relevantni i u kojem se smislu prepleću, dopunjuju, potiru ili “aberiraju” u okružju “digitalne kulture”, “kulture slike”, “kulture spektakla”, “decentrirane komunikacije” i sl. Naime, i dalje će nas zanimati kako semiotičko kodiranje i strukturiranje tradicijskih usmenoknjiževnih žanrova interferira s funkcionalnim ustrojavanjem i “formatiranjem” novih oblika usmeno/pisane komunikacije na internetu i drugim komunikacijskim sredstvima, ali i struktura “starih” te javljanje “novih” oblika usmenoknjiževnih žanrova.